

Θά βροΐσει τάχα στο χωράφι τὸ τριφύλλι
Θά τριξουνε τάχα στὸν ἄνεμο τὰ πεῦκαπέρα ὡς πέρα
ὅταν σταθῶ κι' ἀφουγκραστῶ καὶ θυμῆθῶ
κι' ἐγώπῳς θάπεθάνω κάποια μέρα;

Μά τὸ παιδί'αὐτὸ στὴ στέγη, πλαῖτ' στὸν καταρράκτη
κρατῶντας ἓνα περιστέρι τρυφερό
θά σηκωθεί, καὶ τότε ἐγὼ θά καταλάβω
πῶς νὰ πεθάνεις, γιὰ τοὺς ἄλλους εἶναι προπαντός σκληρό

Σάν νιώθεις τὴ ζωὴ, θάνατο νιώθεις
Φέυγομε, ὄχι ~~πᾶλλο~~ κυλῶντας σάν νερό μέσα στὴν ἄμμο
μὰ οἱ ζωντανοὶ ποὺ ἀφθουν στῶν νεκρῶν τὴ θέση
δέν θ' ἀντικαταστήσουνε ποτέ, 'εκείνους ἐκεῖ χάμω...

Κάτι κατάλαβα κι' ἐγὼ νομίζω στὴ ζωὴ
"Τσι δέν ~~ἔχω~~ ἔχω ἄδικα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο ζήσκει
Θαρροῦσα πῶς ὅτι "ἡέρα μοῦχε ξεφύγει
μὰ ξαφνικὰ θυμῆθηκα ὅσα εἶχα λησμονήσει

μας

Κατάλαβα: Στὰ παιδικὰ χρόνια εἶναι τὸ χιόνι
ἀφράτο χνοῦδι, ποῦπουλο, κι' οἱ θάμνοι
πιὸ πράσινοι. "ατάλαβα πῶς στὴ ζωὴ ἵπάρχουν
τόσες ζωές, ὅσες κι' ἐσὺ ἀγάπες ἔχεις ~~ἔχεις~~ κάνει

Κατάλαβα πῶς μυστικοὶ μὲ δένουνε γιὰ πάντα
χέλιοι δεσμοὶ μὲ πρόσωπο μύρια, τὴν ἴδια ὥρα,
Κατάλαβα πῶς ὁ ἄνθρωπος εἶναι δυστυχημένος
~~χρῆμα~~
τὴν εὐτυχία φάχνοντας, καὶ ἄλλοτε καὶ τώρα.

Στὴν εὐτυχία κολυμπᾷ τόση ἀνοησία
ἢ εὐτυχία ξάπτεσα κι' εὐκολα σέ κοιτάζει
Ἡ λύπη βλέπει σοβαρὰ, τρυπᾷ καὶ πᾷει, καὶ πᾷει
γιατὶ μ' βλέμμα πιὸ βαθύ πάντοτε σ' ἀγκαλιᾷζει.

Ἡ εὐτυχία εἶναι μιὰ ματιὰ κλεφτὴ ἀπ' ~~ἀπὸ~~ ἀεροπλάνο

Ἡ γῆνι - βλέπει αὐτὴ τὴ γῆ χωρίς κενὸ στολίδι
Στὴν εὐτυχία θά βρεῖς συχνὰ κάτι τὸ προδομένο

ἡ λύπη ὅμως τὸν ἄνθρωπο ποτέ δὲν τὸν προδίδει

Ἀπρόσεκτα ἤμουν κι' ἐγὼ κάποτε εὐτυχισμένος
ἤθελα κάτι τὸ ἀπιαστο, τὸ μακρινό, τὸ ξένο
Καλὰ ποῦ δὲν τὸ ἀπόκτησα, κι' ἔτσι τὴν ὥρα σὰς λέω
χωρὶς εὐτυχία χαίρομαι, χωρὶς εὐτυχία μένω

Ἄνθρωποι, ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ, κι' ἐσένα κόσμε ἀκόμη
καὶ συχωρῶ τὸν πόθο σας αὐτὸ καὶ τὴ μανία
τώρα ἐγκαίρως εἶμαι εὐτυχισμένος
Ἰατὶ πιά δὲν ἀναζητῶ τὴν εὐτυχία.

Φτάνει σήμενα τώρα πιά τοῦ τριφυλιοῦ ἢ γλυκάδα
στὰ διψοσμενά χεῖλη μου νὰ τὴ φυλάξω ἀπάνω
μὲ φτάνει μόνο ἡ μυστικὴ αὐτὴ μου ἀδυναμία
παρ' ὅλα αὐτὰ ποτέ, ποτέ νὰ μὴν πεθάνω.

Μεταξοκον

Ἐγὼ Παιονία